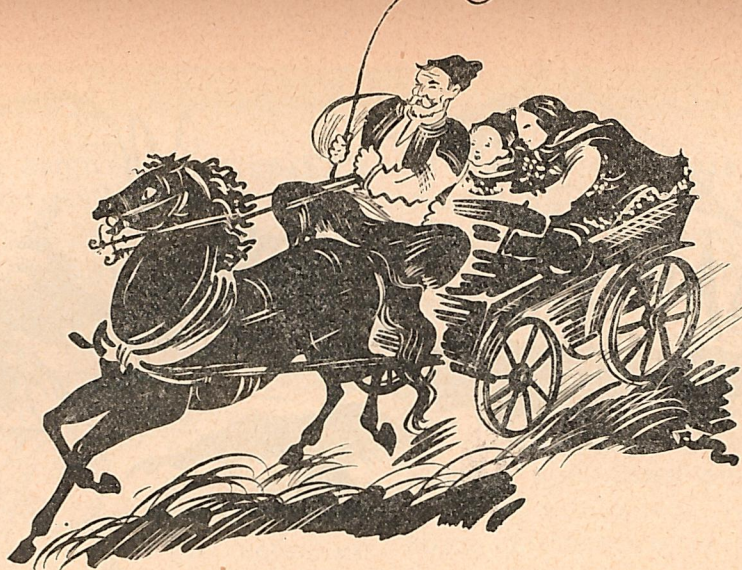

ПЖТУВАНЕ

— Хайде, дий! — извика
на коня коларя
и изви камшика
въ пжтъ кола подкара.

А въ колата ние:
Кои? — азъ и мама!
Пжтъ предъ насъ се вие,
весели сме двама.

Динъ-динъ-динъ! звънциѣ
равнина огласятъ,
пѣсенъ жаловита
надалечъ разнасятъ.

А безлистни, голи
тамъ накрай до склона
свеждатъ връхъ тополи,
киматъ съ тънки клони.

Брѣстове до друма
гледатъ ни съ почуда:
— Де ли бѣга, думатъ,
тазъ кола катъ луда?

Динъ-динъ-динъ! звънциѣ
пѣятъ, не преставатъ,
и сами очитъ
сънни се затварятъ.

Но далечъ оттука
куче въ мигъ залая,
огънь заблещука
тамъ въ селце на края.

Въ приказка насъне
сякашъ съмъ изгубенъ:
день ли, нощъ навънъ е,
спя или съмъ буденъ?

— Вранчо, стой! — извика
на коня коларя,
сложи тамъ камшика,
въ дворъ колата вкара!

Чу се шумъ и врява,
и тѣлпа отъ хора
мигомъ навалява,
и изпълни двора...

Шепнатъ ми съ усмивка,
на ржце ме взематъ,
и за сънъ-почивка
отъ кола ме снематъ.

И дочувамъ само
сладки думи прости:
— Събуди се, мама,
ние сме на гости!